Når man midt i New York city kører sydpå forbi det, der hedder East Village, passerer man nogle rødstenshuse, der hedder Jacob Riis Houses.
Man studser lige en gang over navnet. Man synes jo, det der ”Jacob Riis” klinger næsten dansk her midt i den store amerikanske by.
Jeg har været der nogle gange, blandt andet til generalforsamling i FNs hovedkvarter, der ligger ikke så langt fra Jacob Riis husene.
Jacob A. Riis var en pionér. Han var forud for sin tid. Han var en ener.
Og ved I hvad? Han var dansk!
Den amerikanske præsident Theodore Roosevelt sagde om ham: ”Jacob A. Riis er den mest nyttige borger i New York”. Større kan det vel næppe blive?
Selv om Riis er en af de danskere, der har betydet mest for udviklingen i USA og sat sig varige spor, er han besynderligt nok ret ukendt i Danmark, så lad mig lige kort fortælle om ham.
Jacob A. Riis blev født i 1849 og voksede op i en fattig familie i Ribe. Her blev han uddannet tømrer.
Livet ville ikke helt, som Jacob Riis ville - sådan er det jo ind i mellem for os alle - og ikke mindst ulykkelig kærlighed drev ham som 21-årig i 1870 til at udvandre til USA.
Desværre for ham var USA midt i en depression efter Borgerkrigen, og han stod der i New York uden en dollar på lommen, og ingen havde brug for en tømrer.
Riis, der jo nok havde oplevet fattigdom i Ribe, oplevede i New Yorks slum virkelig, hvad livet på skyggesiden handlede om.
Han hutlede sig igennem fra det ene underlige job til det andet, fast arbejde kunne han ikke finde - og selvmord forekom ham som en udvej.
Kun en lille, hjemløs hund afholdt ham fra at hoppe i East River og gøre en ende på det hele, har han senere berettet i en af sine mange bøger.
Lykken vendte dog, og han fik arbejde på en avis, både som journalist og fotograf.
Her begyndte Riis at skildre livet blandt de mange amerikanere, der levede i armod, med sygdomme og udsat for kriminalitet i storby-slummens brandfælder.
Foto-dokumentarisme, der satte sig spor både i og udenfor USA.
20 år efter indvandringen til USA var Jacob A. Riis en betydningsfuld journalist, fotograf og dokumentarist, og han skrev bogen ”Hvordan den anden halvdel lever” om de fattigste i USA. Den bog vakte også den daværende chefpolitikommissær i New York, Theodore Roosevelts interesse. De to fik et livslangt venskab, der især

kom Riis til gode, da Teddy Roosevelt blev præsident i 1901.
Hvorfor nu denne lille beretning om en dansker, der døde for snart 100 år siden i Amerika?
Jo. Dels synes jeg, at vi kan dele glæden over en landsmand, der virkelig udrettede noget.
Dels vil jeg med historien godt understrege noget vigtigt:
Jacob A. Riis sled og slæbte. Ingen forærede ham en disse.
Han var velkommen i indvandrerlandet USA, men han måtte være sin egen lykkes smed. Klar dig selv eller gå til, var parolen.
Han blev røvet.
Han var ved at dø.
Han overvejede seriøst selvmord.
En politimand slog i øvrigt hans hund ihjel.
Og han levede i den største armod i New York, USA - langt fra det, han, trods alt, havde oplevet i Ribe, Danmark.
Men han ville. Han kunne. Og han gjorde.
Han nåede op, han udrettede noget, han gjorde en forskel!
Han kom ikke til et samfund, der fra dag ét gav ham omsorg, mad, penge, bolig og tilbød ham uddannelse endsige job.
Han søgte ikke asyl eller bad amerikanerne klare ærterne for sig. Han klarede dem selv.
Han bad ikke amerikanerne lave deres land, deres kultur eller deres værdier om for hans skyld.
Jacob A. Riis bidrog til at bygge USA op, gøre det bedre, større, rigere.
Den slags indvandrere vil vi også gerne have i Danmark!
- Vi byder gerne folk velkomne, der kan noget, vil noget og gør noget. Folk, som gør Danmark rigere og bedre.
- Folk, der ikke gider, som ikke vil bidrage, som river ned og ikke bygger op, de skal blive væk eller rejse hjem!

Danmark er ikke et indvandrerland, hvor alle frit kan søge lykken eller gå til.
Danmark er en nationalstat og et velfærdssamfund.
Danmark er i dén grad forpligtet til at holde hus med, at de udlændinge, der kommer hertil, både kan og vil bidrage.

Danmark har velfærdsgoder og rettigheder, og vi har social omsorg for dem, der bor her. Det vil vi blive ved med.
Også derfor er vi forpligtede til at holde hus med, hvem der kommer hertil.
Vi kan ikke og skal ikke være socialkontor for hele verden!
Meget mere om det senere.
Rigtig hjertelig velkommen til Årsmødet 2010!
Det er vores 15. af slagsen, så det ér sådan en slags jubilæums-Årsmøde.
15 år - så er man jo teenager, stadig lidt uregerlig og meget selvoptaget.
15 år er ingen alder. Man har tiden for sig.
Men når vi så ser på, hvad vi har nået i de 15 år. Hold da helt op!
Vi har meget at være stolte af, vi har meget at glæde os over - og meget at glæde os til.
Med fare for, at I mange, der kommer her hvert år, synes, at jeg gentager mig selv, så vil jeg godt sige, at jeg har glædet mig i flere måneder til denne weekend.
For mig er det hvert år livsbekræftende at stå her og se jer alle sammen.
Så står jeg heroppe og bliver i godt humør af at tænke på det fællesskab, vi har, og på den nytte, vi sammen gør.
Danske Jacob Riis så dengang i 1870erne USAs uretfærdighed, og han skildrede den og søgte at rette den til det bedre.
Dansk Folkeparti så i Danmark i 1995 uretfærdighed, og vi skildrede den, og vi søger at rette den til det bedre.
Om vi lykkes med det, må historien dømme om mange år fra nu.
Men set her fra min lille udkigspost i dag i Herning: Hurra, hvor er vi altså godt i gang!!
Godt i gang er som bekendt halvt fuldendt. Men vi har lang vej endnu.
Jeg ved ikke, hvordan I hver især har det med den slags. Men jeg trives virkelig med udsigten til at have noget at virke for, arbejde med, bidrage til i mange år frem.
Nogle trives med at se på frugterne af det, de har udrettet.
Jeg trives bedst ved udsigten til at kunne plante nyt, skabe mere.
Der er så uendeligt mange ting, vi kan gøre bedre og rigtigere i Danmark. Og jeg vil gerne være med til det alt sammen. Det kræver et stærkt og arbejdsomt Dansk Folkeparti.
Jeg kommer også tilbage til dette lidt senere.
Da vi mødtes sidste år i september kunne vi lykønske hinanden med et fantastisk

valg til EuropaParlamentet i juni! Mere end en fordobling af stemmerne fra forrige gang.
15,3 procent.
Samtidig skuede vi dengang frem mod et kommunalvalg i november - og da vi gik herfra, ønskede vi hinanden held og lykke også med dét valg.
Der er en ledende politiker fra et andet parti. Hun vil så gerne være statsminister i stedet for statsministeren.
Hun har et evigt behov for at tale om valgnederlag som sejre. Hun kan vælte tilbage i stemmetal - og med et smil udlægge det som en stor sejr.
Det behøver vi heldigvis ikke.
Dels fordi det ligger os fjernt ikke at kalde en skovl for en skovl.
Dels fordi vi oplevede den store glæde, at 35 procent flere danskere satte kryds ved Dansk Folkeparti ved kommunal- og regionsrådsvalget i november.
Så i dag kan vi lykønske hinanden med, at Dansk Folkeparti ved kommunalvalget 2009 blev et kommunal-parti - en faktor i langt de fleste kommuner!
Og jeg kan forsikre jer for, at der ér mange kampe at tage derude i kommunerne.
I de her uger ser vi, hvordan kommuner forsøger at undslippe deres ansvar, med tal-hokus-pokus at jonglere sig ud af forpligtelser, med spin og klynk at give andre skylden for alt det, kommunen skulle gøre, men ikke lige fik gjort.
Kan en og anden kommunalpolitiker fra Dansk Folkeparti blot et par steder i landet få blotlagt hykleriet, er meget vundet.
Få skridt frem, men vigtige skridt.
Vi har tiden for os, også i kommunerne.
I Dansk Folkeparti fornyer vi os løbende. Men vi ændrer os ikke. Man skal kunne regne med, hvad man får, når man stemmer på os.
Fornyelse med respekt for rødder og tradition, det kan vi godt lide.
Vi har set det ved de senere Årsmøder, hvor vi med et kolonihavehus - og sidste år en hel campingplads i forhallen - har gjort vores for at skabe en ny, underholdende ramme om det traditionelle Årsmøde.
Vi har også set det i år, hvor det lysshow, hvis jeg må kalde det, vi oplevede lige før, er med som en fornyelse - en anderledes måde at fortælle på, en ny ramme, kan man vist godt sige.
Men jo ikke bare for effekternes skyld, ikke kun for sjov. Vores Årsmøde skal være et

glad Årsmøde, et godt sted at træffes, en hyggelig og glad ramme for vores fællesskab. Men der skal være mening med det.
De billeder, vi lige så, fra Danmarks historie og fra Dansk Folkepartis historie, betyder noget. Det er vores vink til hinanden og omverdenen om, at der er noget, der har mere mening for os i Danmark end andet.
Stenene i Jelling, dåbsattesten, der helt bogstaveligt fortæller os om Danmark for tusind år siden, skansen ved Dybbøl og de blodige slag der og på Als - som der i øvrigt snart kommer en tv-serie om. Holger Danske, der vogter os på Kronborg, klitterne ved Skagen, Nyhavn en sommerdag.
Det er vores vink, vores billedlige fortælling i lys om, at Danmark er vores. Danmark er i vores hjerter, Danmark er vores sag.
Det er, kære alle sammen, hvad Dansk Folkeparti handler om.
Det er, hvad vi er sammen om i disse dage.
Også velkommen til jer i pressen.
Jeg står her og er så uendelig glad for, at det er jer, der sidder her.
Og ikke jeres kolleger fra Sverige.
Det kunne blive til en hel tale om Sverige og svenske redaktører, journalister og politikere, hvis jeg først gik i gang.
Så det vil jeg ikke.
Blot i al stilfærdighed vil jeg sige, at uanset, at vi også med jer i dansk presse har og måske især har haft kontroverser, så er det jo for intet at regne i forhold til, hvad Sverigedemokraterne må døje med i vores broderland.
Jeg er reelt ikke kommet mig over endnu, at Sveriges største tv-station censurerer et politisk partis harmløse valgfilm.
Jeg er ikke kommet mig endnu over, at svenske redaktører fra aviser i ramme alvor kan stå og påstå, at de skam ikke forskelsbehandler, men at der er ”visse værdier”, man skal overholde som parti.
Jeg er ikke kommet mig over de forhindringer, man opstiller hinsidan for at holde nye partier nede og ude og bevare status quo.
Vorherrebevares! Hvem i alverden er de selvbestaltede smagsdommere, der mener, at de skal værdi-vurdere et politisk parti og et politisk budskab og nye partier på den måde?
Hvad med vælgerne?

Her i Danmark er vi lykkelige for vores frie tone og åbenhjertighed.
Vi skræmmes ikke af hverken mullahers trusler eller af nok så besynderlige valgfilm.
Og for resten kalder vi til enhver tid gerne Sverige for en banan-republik eller et demokratisk uland, så længe de ikke ændrer vilkårene for nye politikere og partier.
Bliver de svenske ledere og medier fornærmede over det, så lad dem.
Jeg har hørt fra mange almindelige svenskere, at de er glade for, at vi siger det, som det er.
Det oplevede jeg også, da jeg besøgte Hoganas på Kullen i Skåne sidste lørdag.
Der kom over 100.000 udlændinge til Sverige alene sidste år.
Det enorme antal er også en udfordring for Danmark - de kan jo bare vandre over Øresundsbroen og hertil. Derfor håber jeg for de svenske vælgere, at de får nogle bedre politikere, end de har i dag, når valget i morgen er overstået.
Og jeg håber for Sveriges fremtid som folkestyre, at de også får nogle bedre medier.
Og jeg håber for Danmark, at Sverige får en anden udlændingepolitik.
Og jeg håber for svenskerne, at de får ”danske tilstande”!
Lad os også af de grunde sende Sverigedemokraterne et stort ønske om et brag af et godt valg i morgen!
Forrige år og sidste år gjorde vi en del ud af EU her på Årsmødet.
Det var naturligt, for i 2008 havde vi Metock-dommen at bekymre os om, og vi skulle finde løsninger med regeringen for at mindske dens skadevirkninger.
Og i 2009 havde vi lige overstået valget til Europa-Parlamentet med et flot resultat.
Jeg vil ikke dvæle så længe ved EU i dag. Men jeg finder grund til at gøre opmærksom på et par ting.
I forrige uge fandt man anledning til i Parlamentet at kritisere Frankrig - og dermed reelt indirekte Danmark - for at udvise roma’er, sigøjnere, om man vil - for relativt små forseelser. Der er tale om EU-borgere, mener man i Bruxelles, og så skal man ikke blot udvises.
Det er en helt, helt gal kurs, EU er på!
Jeg vil godt advare både Lars Løkkes nuværende regering og den regering, han danner efter det næste folketingsvalg, mod kritikløst, bevidstløst og med sammenklappede hæle blot at råbe ”Qui”, ”Yes”, ”Jawohl” eller noget andet europæisk hver gang, EU pipper.
Et godt dansk NEJ har også ret.

Vi kan altså lære meget af briterne. De har en helt anderledes national og EU-skeptisk tilgang til EU.
Og lad nu være med at give mig den med, at ”nåh ja, men Storbritannien er også en ø, løsrevet fra kontinental-Europa”.
Sådan en omgang vås.
Der er intet, der hindrer den danske regering i at byde EU trods, når både kommissionen og domstolen går amok i deres bestræbelser på, hurtigere end vi kan sige ”vent lige!”, at omdanne Europa til Europas Forenende Stater. Komplet med Euro, skatteopkrævninger, fælles politi og massiv indvandring.
EU-reglerne bliver stadigt mere snævre. Og disse mere snævre regler vil i længden gøre det vanskeligere for de enkelte lande at opretholde særlige goder for borgerne.
For i EU-optik er for eksempel en rumæner ligeså god i Danmark som en dansker.
Det er jo latterligt!
Og det holder jo ikke, at fordi en polak har rendt rundt her i sommer og plukket jordbær på Lolland nogle uger, så skal han udstyres med børnepenge og alle rettigheder på linie med en dansk statsborger!
Den slags rigide vi-er-alle-lige-i-EU regler kan kun føre én ting med sig: At Danmark langsomt, men sikkert ændrer hele perlerækken af velfærdsgoder, vi har etableret for danskerne, i rent økonomisk nødværge.
Det er grænseløst ligemageri og skingrende forkert at forestille sig, at fattige Rumænien og skønne Grækenland - som jeg holder uendeligt meget af - kan og skal ligestilles med Danmark.
De lande har deres fordele, ulemper og udvikling. Vi har vores. Det udgør hele charmen ved Europa.
Derfor har Dansk Folkeparti også blandt kravene til dette åres finanslovsforhandlinger, at udlændinge skal tjene op til velfærdsgoder her i Danmark - ikke bare kradse ind fra dag ét!
Og her skal regeringen kæmpe en mere brav kamp, være mere stålsatte og forklare deres venner i EU-eliten, at der ér forskel, vil være forskel og skal være forskel!
Og at den forskellighed ikke hverken kan eller skal ophæves, blot fordi nogle skrivebords- eurokrater mener, at det kun kan gå for langsomt med europæisk integration.
Jeg ved godt, at Lars Løkke og hans regering er meget glade for EU. Det er sådan en

brist, regeringen har.
Den brist har regeringen så tilfælles med det pudsige sammenrend af Socialdemokratiet, SF og de radikale - sidstnævnte er vel nærmest i deres Europa-begejstring klar til at opløse nationalstaten Danmark i morgen.
Men fordi både Venstre, de konservative, Socialdemokratiet, SF og de radikale elsker EU, så betyder det jo ikke som en selvfølgelighed, at EU er elskværdigt - eller gengælder kærligheden -, vel?
Kristian Thulesen Dahl og jeg var dette forår og lidt af sensommeren på landsturné. Her kunne vi tydeligt mærke det, som mange undersøgelser også viser, at danskerne er blevet mere lunkne over for EU og Euro.
Så kære regering: Dæmp EU-glæden, let foden fra den europæiske speeder! Sæt nu nogle af de hegnspæle op, som Venstre lovede i valgkampen!
Lad mig et øjeblik bevæge mig fra det store EU til de noget - heldigvis - mindre danske kommuner.
Og lad mig gøre det tindrende klart, så ingen er i tvivl:
Dansk Folkeparti støtter det kommunale selvstyre. Vi støtter tanken om, at man i nærområdet selv
disponerer penge og prioriterer opgaver.
For vi tror, at man generelt kan gøre det bedst lokalt.
Men:

- Vi vil ikke længere stiltiende se på, at de aftaler, kommunerne laver med regering og Folketing bliver opfattet af kommunerne som en løs hensigtserklæring, man kan blæse en hatfuld, når det passer en selvbestaltet bykonge eller et tilfældigt byrådsflertal!
- Vi vil ikke længere acceptere, at kommuner bruger penge, som politikere på Christiansborg har lovet til ældre i kommunerne - eller til et andet foruddefineret område - og som bliver sendt fra

staten til kommunerne, bare bliver stoppet ned i en umættelig kommunal kasse, mens byrådsflertallet med et svedent grin siger ”tak for pengene til udvalgsrejsen”!

- Og vi vil ikke et øjeblik længere se på, at de samme kommuner forsøger at bilde deres borgere ind, at det er den onde regering og Dansk Folkepartis skyld, at de må lukke skoler, behandle ældre som tredjerangsborgere, fyre omsorgs-medarbejdere eller indføre flere lukkedage i børnehaven, når sandheden

er, at de bruger bunkevis af kroner på at ansætte akademikere, it- folk, afdelingschefer og informations-medarbejdere i stedet for!

Hvad i alverden ligner det, at vi hvert efterår skal høre den ældgamle traver om, at kommunerne - og for den sags skyld regionerne ingen penge får, og at det hele er vores andres skyld?

Sandheden er, at de har masser af penge - men også et prioriteringsproblem.

En normal dansk husholdning må prioritere, når pengene ikke rækker til alt det, familien gerne vil. Så skærer man ned på luksus, ikke på basis-fødevarer, man betaler huslejen og sparer på ferierejsen.

Sådan skal de også gøre i kommunerne!

De har flere ansatte end nogensinde. Borgmestrene synes blot, at det er fedt med store kommunikations-afdelinger, befolket med journalister og spin-doktorer, der skal fodre medierne og borgerne med den version af sandheden, som borgmesterkontoret bedst kan lide.

Og de synes åbenbart, at det er sjovere med den slags pjat i stedet for at bruge pengene på kernevelfærd - børn, ældre, syge.

I socialdemokraternes jyske højborg, Århus, futter 44 kommunikations-ansatte rundt og brænder skattekroner af, mens de prøver at sælge de bedste sider af byen med massive integrationsproblemer og en bydel, der minder om Islamabad.

I København mener socialdemokraten Frank Jensen, at over 50 millioner kroner om året til flere end 100 kommunikations-medarbejdere ikke er én krone for meget.

Det er den by, der sparer løs på børneområdet, fordi man ikke har haft styr på økonomien!

Vi hører også, at kommunerne, der siden Kommunalreformen har haft ansvaret for f.eks. genoptræning af syge, strunter i opgaven.

Hvorfor dog følge en læges råd, hvis det koster penge, vi hellere vil bruge på vores smarte kommunikations-afdeling?

Det kan vi ikke være bekendt.

Det er simpelt hen ikke velfærd.

Det er simpelt hen bare for ringe!

Vi ved fra læger, at efterbehandlingen af en hjerneskadet kan være afgørende for resten af hans liv. Vi ved også fra de samme læger, at udfordringen for familien er stor i den fase. En hjerneskade er noget andet end et brækket ben med et nok så

kompliceret brud.
Så kan vi ikke have, at nogle kommuner kloger sig og anvender penge til noget andet, end det, de skal bruges til.
Og kræver det, for at rette op på alt dette, at vi indskrænker det kommunale selvstyre, ja så gør vi det!
Jeg er sikker på, at de fleste borgere - lige som jeg - er ligeglade med, hvorfra lægen, fysioterapeuten, sosu-assistenten eller klinikassistenten får sin løn - bare vi kan få den hjælp, vi har brug for, når vi har brug for den!
For mig går syge, svage, udsatte og hjælpeløse danskeres ve og vel forud for systemer. Velfærd er at vide, at nogen kærer sig, at nogle tager hånd om, at nogle sørger for. Det er ikke velfærd at hælde bunkevise af kroner i systemer, der gør mennesker til numre og behandling til et lotteri.
Jeg er ikke i tvivl om, at det bliver en kamp. For der er større partier end os i Folketinget, og de er i reglen så nervøst anlagte i forhold til at vride armen rundt på deres mange borgmestre og forlange det bedste, at alle gode intentioner går i stå.
Dansk Folkeparti tager kampen, både i Folketinget og med regeringen og i kommunerne.
Nu skal borgerne kunne regne med deres kommune og ikke bruges i et taktisk spil om borgernes egne penge!
Og jeg lover jer, at når Dansk Folkeparti får sin første borgmester - og det gør vi, kan jeg forsikre jer for! - så slipper han eller hun ikke for at gøre det, der er borgmesterens arbejde, blot fordi det er en af vor egne.
En DF-borgmester tænker på borgere før systemer, og hos en DF-borgmester er der overensstemmelse mellem det, man siger og det, man gør.
Danskernes kernevelfærd er på spil i disse år.
Den verdensomspændende krise har sat sine spor.
Derfor måtte Dansk Folkeparti være med til at sikre den fortsatte velfærd og i samarbejde med regeringen at indarbejde Genopretningsplanen, hvor vi skulle finde 24 milliarder kroner til at dække overtrækket..
Og jeg kan godt fortælle jer, at det er IKKE, fordi der er givet ”ufinansierede skattelettelser til de aller-rigeste”, sådan som de ret ny-forlovede i Socialdemokratiet og SF ellers papegøje-agtigt gentager.
For det passer simpelthen ikke!

Der er ingen skatte-lettelser. Der er skatte-omlægninger. Og de er overfinansierede! Dem med store biler, høj løn og store lån kommer til at betale. Alle skal være med til at hjælpe - og dem med de høje lønninger slipper altså ikke.
Så spar mig for mere socialdemokratisk præk og tal-hokus-pokus!
Det er HELLER IKKE fordi, den onde regering og Dansk Folkeparti ”holder kommunerne i et jerngreb”, ”udsulter dem” eller begår et eller andet Hitchcock-agtigt socialt massemord, sådan som Villy Søvndal desperat prøver at fremmane et billede af!
Det passer heller ikke!
Og det ER altså heller ikke fordi, Genopretningsplanen massakrerer løs på velfærden!
Det påstod den røde del af det såkaldte regerings-alternativ ellers hele foråret og sommeren.
Lige indtil i sidste uge, da S og SF præsenterede deres nye plan - den tredje eller fjerde, jeg glemte at tælle i al spændingen © - hvor de, for at få noget af deres vås til blot at hænge løseligt sammen, lige lånte for 7 milliarder kroner af den selv samme VKO- Genopretningsplan, som de ellers fordømte ned i det mørkeste Helvede. Men de skulle jo prøve at få deres plan til at hænge sammen.
Ak ja, politik kan være en overfladisk omgang gas en gang imellem.
Og her må jeg sige, at den såkaldte opposition tager præmien hjem uden konkurrence.
Nej, den danske kernevelfærd er på spil, så længe en uhellig alliance af EU på den ene side og en hel parade af danske partier på den anden side ikke VIL eller ikke KAN forstå, at vores fremtidige velstand og velfærd er uløseligt forbundet med både, hvor mange udlændinge, der er i Danmark, hvem de er, hvad de vil og hvad de gør.
Før Dansk Folkeparti fik noget at skulle have sagt i 2001, strømmede det ind i landet med alle mulige - og især umulige - udlændinge. En indvandring, vi i dén grad i dag fortsat døjer med de ubehagelige følger af.
Efterfølgende har vi fået strammet gevaldigt op. I dag kommer der færre fra muslimske lande og langt færre asylansøgere. I dag kommer der flere, der - som Jacob A. Riis i sin tid - kommer hertil, fordi de kan og vil. Folk, der bidrager og bygger op.
Der er stadig ting, der skal gøres.

Passer vi ikke på, hele tiden, så har vi pludselig igen masser af nye udlændinge, som vi om 20 år vil ønske, vi havde afvist ved grænsen!
Passer vi ikke på, har vi pludseligt bøjet os for de besynderligste krav fra disse udlændinge. Krav, vi end ikke havde hørt om for 20 år siden, og som jeg kan love jer, at vi bittert vil fortryde om andre 20 år, hvis vi først giver los.
Dansk Folkeparti ønsker at passe på.
Vores eksistensberettigelse er, at vi værner om Danmark og danskernes interesser, også når det er svært. Vi er fortsat ret alene.
Aldrig så snart havde Dansk Folkeparti i sommer udtalt ordet
”Integrations-kommission” før politikere rundt om os fra højre og venstre hakkede løs på os med snak om ”menneskesyn”, og hvad ved jeg.
Integrationsministeren lagde faktisk for i en heftig kritik. Det samme gjaldt, da vi i sommer slog til lyd for at lukke flere af dem, der bare giver ballade ude af landet, men lukke flere af dem, der vil
bidrage, ind efter behov. Stor opstandelse om en strammere 24-års regel, og det kunne ingen ”se for sig”.
Tag ikke fejl af, at hvis Danmark får en regering, en hvilken som helst regering, som Dansk Folkeparti ikke har afgørende indflydelse på eller er en del af, så skæres der før i danskernes efterløn end der skæres ned på antallet af familiesammenføringer!
Og hurtigere, end man kan sige ”stop for ikke-vestlig indvandring”, laves der i stedet reformer af danskeres rettigheder og goder, gratis lægebesøg afskaffes, pensioner barberes og beskattes, ældrechecken fastfryses og mere af samme væmmelige skuffe.
Ledende socialdemokrater og de radikale taler gerne, ofte og ivrigt om det i deres øjne påtrængende behov for store reformer, ikke mindst af efterlønnen. Og Liberal Alliance har Reform som mellemnavn, så de støtter gerne om nødvendigt.
Og hvad handler det i grunden om?
Det handler om, at Danmark ikke både kan bevare den høje grad af offentlig service, hurtigtvirkende, høje og langvarige velfærdsydelser og social omsorg, og samtidig lukke umuliusser ind i landet, som enten ikke evner eller bare ikke gider deltage i arbejdet.
Vi har snart flere, der skal forsøges, end vi har til at bidrage.
Når flere skal have, kan man altid bage en lidt større kage.

Men der er jo grænser.
Dels skal den kunne være i ovnen. Man skal have ingredienserne. Og bagere.
Dels skal de, der bager løs dag og nat kunne se, at det fører andet med sig, end at flere og flere kommer og spiser mere og mere uden selv at bage - endsige bare have en kop mel med til bagværket.
Så enkelt er det.
Og mens alle mulige gerne vil skændes med os om det, de kalder vores underlige menneskesyn, så snakker de samme om reformer som vejen til alt godt. ”Reformer” er blevet et modeord, tidens lampeånd eller ”Sesam, Sesam..”
Bare vi får masser af reformer, så bliver alt godt.
De radikale, godt flankeret af Liberalisterne i Liberal Alliance og de konservative, taler reformer i ét væk, hver gang de trækker vejret.
De vil faktisk hellere tage noget fra danskere på overførsels-indkomst end de vil holde uduelige somaliere, pakistanere og palæstinensere ude af landet!
De vil hellere reformere efterlønnen igen-igen end de vil tage snakken om, hvilke udlændinge, vi i grunden skal byde velkommen!
Se, Dansk Folkeparti kan godt holde Venstre og konservative så nogenlunde på sporet. Det er ikke altid let, men dog muligt. Det har vi gjort i ni år.
Nu spørger jeg jer.

- Hvordan tror I det går, hvis et nok så stort Dansk Folkeparti ikke har indflydelse og kan holde en regering i ørerne?
- Hvordan tror I det går, hvis Helle Thorning-Schmidt sidder i Statsministeriet og skal strikke udlændingepolitik sammen med Oslem Cekiz fra SF, det er hende med ramadan-festerne, venstrefløjsaktivisten Johanne Smith Nielsen fra Enhedslisten og, bestemt ikke mindst, en krævende Margrethe Vestager, der vil åbne grænsen for alt fra roma’er uden arbejde til muslimske fanatikere
- for ”menneskesynets skyld”..?
- Hvordan tror I i grunden Danmark vil se ud uden et stærkt Dansk Folkeparti med stor indflydelse? Vil der komme flere eller færre udlændinge? Vil der være mere eller mindre kryben for EU? Vil vore pensionister skulle løbe om kap med arbejdsløse indvandrerkvinder om velfærds-kronerne?

Alternativet til Lars Løkke Rasmussen som statsminister og et stærkt Dansk Folkeparti er Helle Thorning-Schmidt og et sammenrend af folkesocialister, gamle

kommunister og tvære radikale, der med dybe panderynker og bekymrede miner hellere slås for udlændinges såkaldte menneskerettigheder end for danskeres ret til at ryge, drikke og tegne sjove tegninger.
Og det er lige præcis dér, den danske kernevelfærd kommer under pres.
Jeg ved godt, at I ved det. Men tøv ikke med at gå ud og fortæl alle andre det. Bed dem tage et realitets-tjek på, hvad der mon er sikrest - næste valg er et dansk skæbnevalg.
Økonomien og dermed velfærden er på spil, det samme er vores værdier - og dermed vores frihed.
Man behøver bare at se på Sverige for at se, hvor forrykt det kan gå.
Både med indvandringen og med friheden.
100.000 nye udlændinge om året. Til gengæld er det så som så med friheden.
Jeg ved godt, hvad jeg ville foretrække!
Det er trættende at høre, at bedrevidende kommentatorer, politiske modstandere og meningsdannere hele tiden siger, at vi kun taler om indvandring, islam og integration for at "trække det kort", som de kalder det, så vi kan fiske nogle stemmer.
Sagen er, at der er en så ubehagelig sammenhæng mellem den udlændinge- og integrationspolitik, man fører, og den velfærd og velstand, man har udsigt til i fremtiden, at jeg betragter det som direkte uanstændigt ikke at sige det højt. Det er vores pligt.
Sagt på anden vis: Hvis ikke vi fastholder den stramme linie, og til tider strammer op, forskelsbehandler og stiller krav, der kan forekomme uoverstigelige for udlændinge, så får vores børn og børnebørn ikke råd til at have det Danmark, vi har i dag. Sådan er det.
Det giver i mine øjne et soleklart valg.
I sidste uge kom der på det meget ansete og seriøse internet-site Altinget.dk en måling, der viste, at halvdelen af danskerne er enige med os i at der skal bremses for ikke-vestlig indvandring.
Det er, som så ofte før, bare politiker-eliten og medie-magthaverne, der ikke fatter virkeligheden omkring dem.
Senere i dag får vi her på Årsmødet besøg af en gæstetaler, som jeg har glædet mig umådelig meget til at byde velkommen.
Ayaan Hirsi Ali, den brave hollandske kvinde, der stammer fra Somalia, har taget hele

turen fra USA og hertil kun for at tale for jer. Jeg har hørt hende et par gange før, og jeg kan forsikre jer for, at hun er værd at høre på.
Hun er født og opvokset i et islamisk helvede i Afrika. Har været flygtning i Holland. Oplevet, at hendes nære ven Theo Van Gogh blev myrdet af en muslimsk galning. Og ser nu på nærmeste hold, hvordan den politiske korrekthed i USA døjer med at håndtere truslen fra islam indenfor landets grænser.
Hirsi Ali ved, hvad hun taler om, når hun siger, at Vesten skal til at tage sig sammen, at Vesten skal passe på med blot at bøje sig.
I Danmark har vi taget nødvendige skridt til at sikre en kontrolleret indvandring. Men som sagt kan og skal vi gøre mere.
Vi har også taget alvorlige skridt for at sikre vores frihed, selvstændighed og tryghed. Det har vi bl.a. gjort ved at tilslutte os kampen mod terrorismen. Og vi må i dag sige, at den kamp er lykkedes for så vidt, at det i de senere år er blevet stedse sværere, grænsende til det umulige, for terrorister at iværksætte store, spektakulære terroraktioner i Vesten.
Det betyder desværre bare ikke, at faren er ovre.
Det har vi desværre lige set med den muslimske terrorist fra Tjetjenien, som fik lov uhindret at rejse ind i Danmark. Heldigvis klumrede han rundt med sine bomber. Men til Danmark kom og han og her er han - hvad der så end er op og ned i den sag..
Disse trusler kræver håndfasthed og stålsathed.
Jeg begriber simpelt hen ikke, at det kun er Dansk Folkeparti, der vil lukke grænsen og genindføre grænsekontrol!
Det betyder for eksempel også - desværre, vil jeg da godt sige - at vi ikke blot kan trække stikket ud i Afghanistan og sende vores soldater hjem igen.
Afghanistan er vores fremskudte grænse i krigen mod terror. Og uanset, hvor meget nogle vil latterliggøre missionen, genbruge gamle, radikale vendinger om ”hvad skal det nytte” og være sortseer, så står jeg ved vores beslutning.
Jeg står både bag beslutningen om at gå aktivt ind i krigen og jeg står ved vores beslutning om at blive der, også nu med den forstærkede NATO-kampindsats.
Ofrene, og de har været mange og smertelige, er ikke forgæves. Krigen er ikke forgæves.
Jeg er så stolt over, at danske soldater i stort talt frivilligt, modigt og fuld af virketrang rejser langt væk alene for at gøre dén afgørende forskel.

Danmark mere end yder sit bidrag til krigsindsatsen. Vi gør mere, end nogen kan forlange. Vi gør det, fordi det er det rette.
Og vores soldater gør hver dag, også nu, mens vi andre hygger os her i fredelige Herning, en nyttig, mens livsfarlig indsats.
Det synes jeg, vi både som borgere og nation skal være stolte af.
Verden er ikke altid helt, som vi vil have den og som vi kunne ønske den.
Det er Danmark heller ikke.
Vores børn og børnebørn ønsker vi jo i den grad et dejligt, trygt hjemland for.
Og en verden, de uden frygt, og med den nysgerrighed og sorgløshed, som er børns og unges, kan rejse ud i, opleve og udforske.
Alle os i Dansk Folkeparti gør, hvad vi kan for et bedre Danmark og en bedre verden.
Og vi har allerede de første 15 år sat os tydelige spor, betydelige resultater er blevet til på grund af os.
Mange gode og rigtige ting var ikke sket, hvis ikke vi, der er her i dag og alle de andre i Dansk Folkeparti, havde gjort et propert stykke arbejde.
Fremtiden er vores børns og børnebørns. Vores tid forpligter os til at gøre det bedste, vi kan, så deres fremtid bliver bedst muligt.
Som jeg sagde til jer sidste år: Der er så meget, vi skal nå endnu.
Og det er der. For mig og for jer.
Så skal vi ikke bare give hinanden ord på, at vi alle gør vores bedste, nu hvor det gælder Danmark og fremtiden?
Det synes jeg.
Så lad os komme i gang.
Fortsæt jeres gode arbejde!